

SZÉKELY JÁNOS

ELŐRE

„Előre, ifjúság, előre,
Nem bukhat el, ki hű a néphez.”
Különös dal, igéző dallam,
Minek követsz, minek kísérsz?

Húsz évig mentem én előre,
Elszántan mentem és dühödten,
De egyszer félresandítottam,
S irtózatossá zavarba jöttem.

Mert amint más irányba néztem,
Új kép kötött le, s új keret.
S hogy arcom arra fordítottam,
Hát arra is előre lett.

És akkor eltűnődtem én, hogy
Utam miféle tájra visz,
És eltűnődve hátranéztem,
S előre lett a hátra is.

S most nem tudom, hogy merre menjek,
Honnét, mivégre és hova.
Mondjátok, mindez mit jelenthet?
Tán ifjúságom lett oda?

És mégis: ifjúság, előre!
Hadd rostokoljak itt magam,
Kinek, bármerre néztek, immár
Mindenfelé előre van.

SZTRIPTÍZ

Minden sorom egy-egy felismerés volt.
Minden versem egy megoldott talány.
Az volt az élet, az volt a valódi –
Az volt a boldogság talán.

Fátyoltáncot járt nékem az igazság.
Fehéren sejlett pompás termete.
Lassan vetkőzött, s minden mozdulattal
Egy versemet vetette le.

Burkok bomlottak, foszlottak a fátylak,
S minden foszlányuk dalra indított.
S az átsugárzó test minden dalommal
Meztelenebb lett, csábítóbb.

Azóta már lehullott minden fátyol,
Elhalt azóta kedvem és dalom.
Előttem áll a meztelen igazság,
S nincs többé, amit mondanom.

CSEND

Vesszőt vágtam, tollas horgot fűztem rá, s a vízbe dobtam,
S amint felmerült a hold, egy fényes kicsi halat fogtam.

Vékony vesszóm meglódítva, büszkén löktem ki, a fűre.
Ott feküdt a zölden ömlő csillagfényben, megkövülve.

S amint néztem, belémsajdult (ma sem gondolhatok másra):
Gyilkolt barmok bögésénél hangosabb a hallgatása.

Úgy hallgatott, hogy világok sírtak-sikoltoztak abban.
Hogyan, hogyan hallgathatnék nálánál is hangosabban?

SZEMLÉR FERENC

TOMCSA SÁNDOR

Az udvarhelyi temető utolsó
sírhintja ez.

Két oldalán
surrogva hajtogatja olcsó
köszöntését két sor platán
vagy szil... Egyszóval fák, füvek
és apró madarak
adják meg szelíd tisztelgésüket
annak, mi belőled maradt:
egy sírdombnak, egy kőnek — rajta tán
a még mindig el nem maradt keresztnek.
Ennyi az egész...

Némiképp sovány

vigasz
még az,
hogy néhány év után
a kritikusok rendre fölfedeznek,

HALAK

Láttál-e már friss halakat a háló
szemein át vergődni?... Szapora tömeg
ezüst forgását? Egy kavargássá váló
tomboló igyekezetüket,
amint szabadulnának. Hiszen azt hiszik:
közös erejük a fogásból kitör,
s tiltakozó fényüket pikkelyeik
csillogása éig emeli föl...
Végig zuhog százezer, millió
szökdelő test a síkos padlaton,
ahol az óceáni gyár, a feldolgozó hajó
gépei várják a vakon
torkukba ömlő zsákmány iszonyú
árját, mely él még, csapkod és remeg.
Micsoda kép!... Micsoda bú!...
Micsoda rettenet!...